

Fussatok ki a „keresztyénsgből”

Robert Burnell, 1980

Forrás: <http://awildernessvoice.com/Escape.html>

Az utazás

Álomban egy magányos alakot láttam egy úton haladni. Amikor a nap lement a hegyek mögött, egy város képe tűnt fel. Amikor az utazó a város közelébe ért, úgy tűnt neki, hogy gyülekezetek nagy csoportját látja. Templomtornyok, kereszték magasodtak a látóhatár fölé. Felgyorsította lépteit. Ez lehet a célállomás? Egy impozáns épület mellett haladt el, amin a villogó neonfény a következőt hirdette: “A Jövő Székesegyháza.” Távolabb egy kivilágított stadion hirdetőabláján óriásplakát dicsekszik, hogy ötvenezer ember részvételével evangelizációs összejöveteleket tartanak egy héten három este. Elhagyva ezeket az utca elején szerény “Újszövetségi” imaházak és zsidó keresztyén zsinagógák voltak egymás mellett.

“Ez lenne Isten Városa?” – hallom, ahogyan az utazó megkérdezi egy asszonyt a főtéren lévő információs fülkénél.

“Nem, ez Keresztyén Város” – válaszolja az asszony.

“Azt gondoltam, hogy ez az út vezet Isten Városába!” – kiált fel csalódottan az utazó.

“Mindannyian ezt gondoltuk, amikor ideérkeztünk” – válaszolja szimpatikus hangon az asszony.

“Ez az út vezet fel a hegyre, ugye?” – kérdezi az utazó.

“Igazából nem is tudom” – válaszol értetlenül az asszony.

Látom, hogy a férfi otthagyja az asszonyt és vánszorogva továbbmegy, fel a hegyre, a sűrűsödő sötétben. A hegy tetejére érve megáll, elindul befelé a fekete sötétségbe. Úgy tűnik nincs semmi azon túl, egyáltalán semmi. Borzongva megfordul és visszamegy a Keresztyén Városba és kivesz egy szobát egy szállodában. Furcsa fáradtságot érezve kel fel hajnalban és a tegnapi esti úton ismét felmegy a hegyre. A feljövő nap világosságánál felfedezi, hogy ahol az előző este semmit sem látott, az valójában egy sivatag, forró futóhomok, ameddig csak a szem ellát. Az út egy ösvényre szűkül össze, ami felmegy egy homokdombra és ott megszűnik. “Ez az ösvény vezetne Isten Városába?” – csodálkozik hangosan. Meglehetősen kihaltnak tűnik, kevesen járnak rajta. Bizonytalanul lelassítva lépteit ismét visszatér a Keresztyén Városba és megebédel egy keresztyén étteremben. Hallom, hogy egy keresztyén kazetta zenéjét túlkiabálva megkérdezi egy férfit a mellette lévő asztalnál:

“A hegyre vezető ösvény, ahol a sivatag kezdődik, az vezet Isten Városába?”

“Csak nem örültél meg!” – válaszol gyorsan a szomszédja.

“Aki valaha is elindult azon az ösvényen, mind odaveszett ...elnyelte a sivatag! Ha Istenre van szükséged, sok jó gyülekezet van itt a városban. Válassz egyet közülük és maradj itt.”

Az étteremből távozva az utazó, fáradtan és összezavarodva leül egy fa alatt. Egy idős ember megy oda hozzá és sürgető hangon elkezd kérlelni:

“Ha a Keresztyén Városban időzöl, ki fogsz száradni. El kell indulnod az ösvényen. Én már régóta az általad látott sivatagban élek. Most ide küldtek téged bátorítani, hogy lépj rá az ösvényre. Sok mérföldet fogsz utazni. Meleged lesz és szomjas leszel, de az angyalok veled lesznek és vízforrások lesznek az út mentén. Az utad végén el fogsz jutni Isten Városába! Még sosem láttál olyan csodálatosat! Amikor megérkezel a város kapujához, ki fog nyílani. Már várnak téged.”

“Csodálatosan hangzik, amit mondasz” – válaszolta az utazó. “Félek azonban, hogy sosem élném túl a sivatagot. Valószínűleg jobb távol maradnom attól és itt maradni a Keresztyén Városban.”

Az idős ember mosolyog.

A “Keresztyén Város azoknak való, akik nem akarják elveszíteni az életüket, ezért megmaradnak egy vallásosságban. A puszták azoknak való, akiknek a szíve annyira szomjazik Istenre, hogy készek elveszni Őbenne. Barátom! Amikor Péter a csónakját a partra húzta, mindent elhagyott és követte Jézust: elnyelte őt a sivatag. Amikor Máté maga mögött hagyta a vámszedő pultot és Pál a farizeusságát, hozzájuk hasonlóan ők is elhagytak egy várost, hogy kövessék Jézust a homokdombon túlra, hogy elveszenek Istenben. Nem kell tehát félned. Sokan jártak ezen az úton előtted.”

Ezt követően azt látom, hogy az utazó az idős ember csillogó szeméről a Keresztyén Város sürgés-forgására irányítja tekintetét. Elfoglalt embereket lát ide-oda rohangálni Bibliával és aktatáskával a kezükben. Olyan férfiakkal és asszonyokkal látszanak, akik tudják, mit csinálnak. Egyértelmű azonban, hogy hiányzik belőlük valami, ami az idős ember szemében ott van, aki úgy beszélt, mint egy próféta. Álomban elképzeltem, hogy az utazó ezeket a gondolatokat forgatja az elméjében.

“Ha kimegyek innen, hogyan lehetek bizonyos abban, hogy valóban el fogok veszni Istenben? A középkorban a keresztyének az által próbálták elveszíteni magukat Istenben, hogy maguk mögött hagyták a világot és kolostorokba vonultak. Milyen sokan csalódtak, mert a világ továbbra is ottmaradt! És az emberek itt a Keresztyén Városban, akiket arra készítene fel, hogy elmenjenek az őserdőbe vagy egy elhanyagolt nyomornegyedbe, talán közelebb jutnak ahhoz, ami azt jelenti, hogy elveszni Istenben. Egy ember elutazhat a föld végső határáig és mégsem veszíti el magát.”

Az utazó most ismét az ösvényre veti tekintetét és látja az idős embert elindulni az úton le a keskeny ösvényen a sivatag széléig. Hirtelen elhatározással felugrik és utána ered.

Amikor utoléri őt, nem szólnak egy szót sem. Az idős ember hirtelen jobbra fordul és felvezeti őt egy még meredekebb emelkedőre, ami felfelé halad teljesen a fényes felhőbe burkolózó csúcsig. A felfelé való haladás nagyon nehéz. Az utazónak úgy tűnik, mintha szédülne és meginog. Vezetője szünetet tart és vizet ad neki a vállán lógó kulacsból. Lihegve iszik egy nagy kortyot.

“Még sosem ittam ennél ízletesebb vizet” – mondja örömmel. “Köszönöm.”

“Most nézz oda!” Az idős ember az előttük lévő látványra mutat, ami közel sem volt olyan egyhangú és sivár, mint amilyennek korábban látszott. Az alattuk lévő sivatag sok színben és változatosságban pompázott. A messzi távolban villogó fény volt látható a horizonton, mintha élne. “Ott van Isten Városa! Mielőtt azonban eléred azt, át fogsz menni azon a négy pusztaságon, amiket látsz. Közvetlenül alattunk van a Megbocsátás Pusztája.”

Az utazónak kis, alakok körvonalai tűnnek fel sok mérföld távolságra egymástól, ahogyan lassan haladnak útjukon a város felé.

“Hogyan tudják túlélni a magányosságot?” – kérdi az utazó. “Nem használhatnák ki az együtt utazás előnyét?”

“Tulajdonképpen nem magányosak. Mindegyiküket Isten bűnbocsánata kíséri. Elnyelte őket az Úr Isten óriási kegyelmének sivataga. A Szent Szellem azt mondja nekik utazás közben: ‘Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!’ Az útjuk során Isten mindent elvégez bennük.”

Közvetlenül a sivatag mögött egy nagy kék terület van. “Ez a tenger?” – érdeklődik az utazó.

“Víznek látszik, de valójában egy homoktenger. Az Imádat Pusztája. Itt nézz keresztül ezeken az üvegeken és látni fogod, hogy ott szintén emberek járnak. Figyeld meg, hogy elkezdik egymás társaságát keresni. Megtapasztalják a Város örömeinek előízét – az imádatot. Felfedezik, hogy Isten imádatára vannak teremtve. Az imádat lesz az életük és az határoz meg mindent, amit tesznek.”

“De hát nincs imádat a mögöttünk hagyott Keresztyén Városban is? Mi olyan különleges a pusztában?”

“Az igazi imádat ott kezdődhet el, amikor az életet teljes egészében magunk mögött hagyjuk Isten jelenlétének sivatagában. Ott kinn kezdi el a szív szellemben és igazságban imádni az Atyát.”

A kék pusztaságon túlra nézve vöröslő és égő hegyek emelkednek ki a pusztából. Az idős ember azt magyarázza az utazónak, hogy azok között a vörös hegyek között van az Ima Pusztája.

“A pusztán áthaladva az utazó szükségesnek fogja találni, hogy kizárjon minden zavaró dolgot és az imára összpontosítson. Gyorsan megtanulják, hogy a túlélés egyetlen módja, ha folyamatosan Istenhez kiáltanak. Mire elérik annak a pusztának a túlsó szélét, addigra vágyakozó szenvedélyük és legnagyobb örömük az ima lesz. Ami elsőre feltűnik, hogy Isten Városa pontosan az Imádság Pusztája után következik. Még egy további pusztát van elrejtve a hegyek között, amin át kell menni a célállomás elérése előtt. Egyszerűen Aratás a neve. Amikor odaérsz, meg fogod ismerni. Az Aratás mögött van a Város maga. Ott ismernek téged. Vágyakozva várják megérkezésedet. Gyere, kezdjük meg az utazást.”

“A naplemente nem alkalmas idő ilyen utazás elkezdésére” – mondja az utazó..

“Ne menj vissza a Keresztyén Városba” – figyelmezteti az idős ember, komolyan rátekintve.”

“Még ebben az órában sem? Jól kialakíthatnám magam az éjszaka és reggel azonnal indulnék” – teszi hozzá az utazó reményteljesen.

“A nyugalmaidat csak ott kinn nyerheted el” – sürgeti. “Induljunk azonnal. A Szent Szellem fog segíteni neked. Ne félj elveszíteni az életedet Istenben. Sehol máshol nem találhatod meg az életed.”

A Bűnbocsánat Pusztája

Az idős ember otthagyja egyedül az utazót a sivatag szélén, amikor leszáll a sötétség. Mögötte a Keresztyén Város fényei csalogatják. El tudom képzelni, hogy egy barátságos beszélgetés melegségére gondol, és egy meleg étel után egy kényelmes ágyban való alvásra. Azonban az arckifejezése ekkor elszánttá válik, és ezt mondja:

"Kétségtelenül ez az út az, amin el kell indulnom. Meg fogom találni az életemet annak elvesztése által, ez nem kétség. De hogyan tudhatom meg, ha elindulok ezen az ösvényen be a sivatagba, akkor bizonyosan Istenben fogok elveszni és nem csupán egyszerűen elveszni? Emlékezhetünk sok emberre, akik elindultak ezen a magányos ösvényen és nem Isten Városába jutottak, hanem téveszmékbe és hamis megtapasztalásokba, ami tönkretette elméjüket és életüket. Bizonyára a Keresztyén Városban megtapasztalható kevesebbel való beérés veszélye az Isten Városában való étellel szemben mérlegelés tárgya kell, hogy legyen az elveszés lehetőségével szemben a szellemi tévelygés pusztájában. Bizonyos vagyok benne, hogy a sivatag sötétsége nemcsak az Isten Városába vezető ösvényt tartalmazza, hanem számtalan más ajtó is kinyílik, amelyek a pokol csapdái, ahol valaki elveszhet magányos önteltségében. Hogyan lehetek bizonyos az igazi ösvény felismerésében?"

Álmomban először az a gondolat jutott eszembe, hogy egy csillag van felfüggesztve alacsonyan a horizont fölött, ami kereszt alakot vesz fel közvetlenül az ösvény fölött az utazó előtt. Feltekint rá, felismeri azt, és az arca hálát fejez ki. Halk hangon suttogja: "Bűnbocsánat."

És azután mély hódolattal idézi:

"Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett. Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük. ..."

Igen, odamegyek!" - mondja az utazó ujjongva és megteszi az első lépést a sivatagban. Amikor pirkad, semmit sem lát csak homokot, az égboltot és egy ösvényt, ami minden mástól megkülönböztethető a kereszt által, ami ott lebeg, ahol az ösvény a horizonttal találkozik. Amikor a nap lemegy az utazó nyilvánvalóan fáradt, szomjas és lázas beteg. Éppen akkor, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy egy lépést sem képes már megtenni, egy idegen tűnik fel mellette.

"A következő dombon túl találni fogsz egy forrást" mondja egy asszony. "Tarts ki! Nemsokára odaérünk" – bátorítja őt az asszony.

Hamarosan lepihen egy forrásnál: vizet iszik és eszik, amit a szolgálatkész idegen ad neki.

"Ez a Bűnbocsánat Pusztája" magyarázza az asszony az utazónak.

"Az emberek gyakran úgy várnak Isten bűnbocsánatára, mintha az egy csodálatos park lenne szökőkúttal, folyóvízzel és zöld pázsittal. Nem akarják megérteni, hogy az miért egy sivatag. Meg kell azonban tanulni, hogy Isten bűnbocsánata minden, ... minden! Ez egyedül a pusztában lehetséges, ahol egy keresztyén eljut oda, hogy már nem lát maga előtt semmit, nincs értéke számára semminek, nincs semmi reménye, csak egyedül Jézus keresztye."

Az asszony számos igehelyet idéz az utazónak a Galata levélből: *„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak....Krisztus Jézusban sem a körülméletlenség, sem a körülméletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés. És akik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izraelén..... Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem..... Nem törlöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.”*

"Gondolod, hogy Pál apostol keresztülment ezen a Pusztán?" – kérdezi az utazó.

"Igen, keresztülment. Pál éveken keresztül nagyon keményen munkálkodott a Vallásosság Városában, hogy jó vallásos ember legyen. Annak ellenére nem találta meg a lelki békéjét. Amikor azonban Jézussal találkozott, attól kezdve Jézus egy dolgot jelentett számára: a bűnbocsánatot. Teljesen átítatódott vele. Attól kezdve a kereszt általi bűnbocsánat volt az élete témája. Pál életében az Isten Királyságáról szerzett első valóságos megtapasztalása azonban ebben a pusztában volt."

"Valóban ott járok, ahol apostolok jártak." Az utazó hangja áhítattal teljes.

"Emlékszel rá, amikor Péter bevetette a hálóját Jézus parancsára és az tele lett hallal? Az ő azonnali válasza a következő volt: *'Menj el tőlem Uram, mert bűnös ember vagyok!'* Jézus azt válaszolta: *'Ne félj; mostantól embereket fogsz halászni.'* Jézus válaszába beleértette, hogy 'gondom lesz a bűneidre.' És amikor kihúzták a csónakjaikat a partra, mindent otthagytak és követték Jézust – követték Őt ebbe a Bűnbocsánat Pusztájába, ahol a kereszt munkálkodik. Miután Jézus Péter bűnei miatt (is) halt meg és az ő (és mások) megigazulására támadt fel és azt követően Péternek be kellett töltekeznie Szent Szellemmel, Jézus azt mondta Péternek, aki háromszor megtagadta Őt: *'Simon, Jóna fia, szeretsz te engem?... Legeltesd az én nyájamat.'* És ezzel a háromszor megismételt kérdéssel és paranccsal, Péter élete meggyógyult az Ura bűnbocsánata által."

"Éveken keresztül" - mondja az utazó az asszonynak - "megpróbáltam elnyerni az elméleti, tanításbeli bűnbocsánatot, amit minden valószínűség szerint a Keresztyén Városban tanítanak, hogy megismerjem a bűnbocsánatot magát. Be akartam meritkezni, hogy MEGHALJAK a magam számára. Sok időre volt szükség, hogy azt halljam, amikor Jézus személyesen ezt mondja nekem: 'Fogadd el testvér a bűneid bocsánatát.' Szerettem volna, ha a kereszt vére beáramlik a szívembe és megtisztítja azt."

"A megfelelő helyre kell jönnöd. Mielőtt eléred ennek a Pusztának a másik oldalát, meg fogod tapasztalni a büntudat nehéz terhétől való szabadulást, ami sziklaként nyom le, amíg el nem gurul. Attól fogva az Istennel való járásodban nem lesz szégyenérzeted. Éppen úgy, ahogyan korábban minden gondolatod saját magad felépítése irányult, hamarosan Isten bűnbocsánata tölti be minden gondolatodat."

"Telve Isten bűnbocsánatának gondolatával?"

"Isten kegyelme úgy betölt téged, hogy szabad leszel a saját életedben és más emberek véleményére egyaránt."

"Én ugyan nem" – válaszol azonnal.

"Az asszony, aki a saját könnyeivel mosta meg Jézus lábát, telve volt az Ő bűnbocsánatával. Onnantól kezdve nem törődött mások gúnyolódásával és véleményével. Vagy a megtisztított leprás – vidáman jött vissza Jézushoz, nem csupán a testének megtisztításáért adva hálát, hanem a belső gyógyulásáért is a bűnbocsánat által. Amikor Zakeus felmászott egy fára, hogy lássa Jézust, ő saját bűneinek a bocsánatát látta jönni feléje az úton. Annyira megtelt bűnbocsánattal, hogy az betöltötte az életét már aznap, és letörte a szívéből a pénzsóvárság bilincset. El kell jutnod arra a helyre, ahol ez megtörténik veled."

Az utazó folytatta az útját, és titokzatos társa csendesen ment mellette egy-két órán keresztül, majd hirtelen eltűnt.

"Micsoda örömet érzek!" Kiáltja az utazó hangosan. "Ez lehetett az, amit a tanítványok éreztek, amikor Jézus mennybemenetele után visszatértek Jeruzsálembe."

A kereszt alakú fényben az utazó egy másik nő alakját látja felemelkedni a következő homokdomb gerince fölé és lesétálni lassan hozzá a lejtőn. Úgy tűnik, hogy felismeri őt. Az arckifejezéséből azt veszem ki, hogy ez a személy megbántotta őt. Az asszony szemei az utazóra szegeződnek, mikor odaér hozzá. "Megbocsátasz nekem?" – kérdezi az asszony.

Az utazó csendben megáll. Az asszony közelebb ér hozzá és másodszor is megkérdezi: "Megbocsátasz nekem?" Egymás szemébe néznek, amikor az asszony harmadszor is megkérdezi: "Megbocsátasz nekem?" Az utazó titokzatos társa ismét ott van mellette, és csendesen magyarázza neki: "A Bűnbocsánat Pusztája nem csak a bűnbocsánat elfogadásának, hanem a megbocsátásnak a helye is. Ez az asszony az első azon emberek sorában a múltadból, akinek valójában sohasem bocsátottál meg. Az a természetfeletti türelem, ami elárasztotta a lényedet minden nap, most megpróbáltatott a keserűség által, amit eltemettél a lelkedben az elmúlt években. Most hoznod kell egy döntést. Az elmúlt életed meddő, sekélyes, színlelt megbocsátása kevés erőt ad ahhoz, hogy udvarias legyél ehhez a nőhöz. Ha azonban engeded, Isten bűnbocsánata most ki tud áradni a téged leuralásban tartó pontra."

Az utazó megfogja az asszony kezét, a szemébe néz és válaszol: "Természetesen megbocsátok neked!"

Az asszony sír. És amikor kimondja, hogy "Köszönöm" – elmegy.

Akkor az a férfi, aki örültnek nevezte az utazót a mögöttük hagyott Keresztyén Város éttermében, futva és lihegve jön felé. A zaklatott ember zsebkendőjével az arcát törölgetve, bűnbocsánatért kezd könyörögni.

"Természetesen, természetesen" – válaszol szívélyesen az utazó. "Nem probléma. Ne is gondolj arra."

"Kérlek ne vedd ezt a dolgot olyan könnyedén. NEKEM SZÜKSÉGEM VAN a megbocsátásodra. VALÓBAN megbocsátasz nekem, teljes szívedből?"

"De már megbocsátottam" válaszolja az utazó. Társa világossá teszi a helyzetet számára: "Neki szüksége van a MEGBOCSÁTÁSODRA. Nem udvariasságra, hanem valóságos, igazi megbocsátásra. Szüksége van a SZERETETEDRE."

"Barátom, megbocsátok neked" - mondja neki az utazó komolyan, tisztelettel a hangjában. Az ember látható megkönnyebbüléssel felsóhajt: "Köszönöm!" - és eltűnik a sivatagban. Társa emlékezteti őt a Máté 18-ban levő versre:

„Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is? Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is.”

Az Imádat Pusztája

"Víz! Ki gondolhatná, hogy ennek a sivatagnak a közepén egy tenger lehet?" Amikor legközelebb álmomban meglátom az utazót, éppen elkiáltja magát. Egy óriási homokdomb tetejéről néz le a kék tenger látóhatárára. "De nem, ez nem víz" – emlékszik vissza. "Az idős ember a hegyen, a második pusztaság elején megmagyarázta ezt." Amikor lement a domb aljára, a különös homoktenger nem látszott olyan simának, mint fentről. A kék hullámok nagy kiterjedésűek voltak, mint egy befagyott óceán. "Lehet valami kapcsolat ez és az Isten trónja előtt lévő 'üvegtenger' között. Talán a hullámok kiegyenesednek, amikor megközelítem Isten Városát."

Hirtelen egy földöntúli szépségű személy áll meg néhány méterre az utazótól. "Légy üdvözölve" – mondja a lény. "Hosszú út lesz keresztülmenni ezen a homoktengeren. Sokan elpusztultak már, akik megpróbáltak átkelni rajta. Egy jobb utat ajánlok neked."

"Egy jobb utat?" – kérdezi az utazó. "Igen, nekem hatalmam van arra, hogy egy szempillantás alatt átvigyelek ezen a pusztán. Ha megengeded, magammal vihetlek téged. Biztonságban letehetlek közvetlenül a másik oldalon."

"Mit kell ahhoz tennem?"

"Amit kérek az csupán egy jelképes cselekedet. Ha egyszerűen letérdelsz, hogy tiszteletet adj nekem, fénysebességgel viszlek át ezen a pusztán."

"De ahhoz imádni kellene téged, nem igaz?"

"Miért találod ezt furcsának? Az emberek minden nap ezt teszik. Mielőtt a pusztába beléptél te magad is ezt tetted. Az intézményes gyülekezetek tagjai gyakran imádnak engem a Keresztyén Városban. Néhányan a pénzt imádják, rabszolga módjára szolgálnak neki. A szemüket elvakítja, ha rá gondolnak. A pénz szeretete azonban az én valóságomnak csupán szimbóluma."

"Nem tudsz megfogni engem a pénzről szóló beszédeddel, mert az nem probléma az életemben" - vág vissza az utazó. "Micsoda idill? Mi lehet csodálatosabb vagy ártatlanabb, mint szeretetben lenni? De amikor a szeretet állapotában való lét válik céllá és az leuralja az elmét, akkor bálványimádás alakul ki. És a bálvány 'te magad' vagy" – mondja a lény győzedelmesen. "A számomra legnagyobb megelégedettséget nyújtó imádatot személy szerint azoktól az emberektől kaptam, akik a hitélet területén sikereket akarnak elérni."

"Elég"- szakítja félbe az öndicsőítését az utazó - "Ha nekem is imádni kell téged ezen a pusztán való gyors áthaladásért, akkor inkább gyalog megyek, ha egy örökkévalóságig tart is!"

Ekkor a bábajos teremtmény megsemmisülve láthatatlanná válik. Hamarosan ismét hallom, hogy az utazó magában elmélkedik: A "Keresztyén Városban lehetséges az

Istenben való hitnek minden felszínes cselekedetét végigcsinálni, miközben imádatuknak tárgya egy olyan dolog, ami éjjel és nappal betölti az elméjüket. Ez bálványimádás.

Most, hogy magam mögött hagytam azt, csak akkor tudom túlélni, ha el vagyok veszve Isten imádatában. Isten mondta:

„Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet. Dicsőíteni fog engem a mező vada, a sakálok és struccok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizet, hogy választott népemnek inni adjak. A nép, amelyet magamnak alkotok, hirdesse dicséretemet!”

"Egy ilyen imádat talán csak ebben a sivatagban formálódhat ki, a sivatag szárazsága, égető forrósága, vakító fénye és kísérteties csendessége által."

Ezeket a gondolatokat egy kimondhatatlan zene, földöntúli szépségű éneklés felerősödése szakítja félbe. Úgy tűnik, mintha mindenhol hangok hallatszanának, de senki sem látható. Egy kék hullám tetejéről az utazó hét embert lát egy gödörben állni, kezeiket az ég felé felemelve, teljes szívvel imádván Istent. Miközben a zene szól, a titokzatos társa visszatér. Örömmel telve mondja neki az utazó: "Észrevetted, hogy a hét imádó már körül van véve mennyei lények sokaságával, akiknek hangja összekeveredik az övékével? Érzem, hogy itt kinn a sivatagban már beléptem egy titokba, ami Isten Városának külterülete."

"Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsősülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírójához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, és az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére... Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemésztő tűz."

Egy idő múlva az ének abbamarad. Mindenki elcsendesül. Senki sem látható, de a hét dicsőítő otthagya Isten békéjét az utazónak. Átvágnak a homokdombon, egyedül maradva a társával. A nő egy erős kipárolgáshoz vezeti az utazót és további eledellel látja el.

"Ez tehát az Imádat Pusztája" – kiált fel az utazó, még mindig hódolatban a megtapasztalástól.

"Igen, itt a keresztyének megtanulják szellemben és igazságban imádni Istent, az Atyát. Nevezheted ezt Isten Városa külterületének. Mint láttad, a város lakossága mind ott van körülötted. A mögötted lévő Bűnbocsánat Pusztájában elkezdted megtapasztalni Jézus vérének az erejét, ami megtisztította szíved legrejtettebb részeit is. Itt az Imádat Pusztájában megkapod a Szent Szellemet. Isten onnan fentről szabályszerűen betölt téged erővel, hogy imádjad Őt egy olyan imádattal, ami a pusztán túl cselekedetek formájában fog megnyilvánulni. A Joel 2 azt mondja nekünk:

„És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgálókra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet. ”

"Sosem tapasztaltam meg ehhez hasonló imádatot. De maradandó lesz ez?" - kérdezi az utazó. "Képes leszek imádni az élő Istent ilyen kegyelemmel a sivatagon kívül is?"

"Ha engeded, hogy azok a változások megtörténjenek benned, akkor örökké meg fog maradni. A szíved nyitva van a kiáradt Szellem által. A szád megnyílik arra, hogy kimondja, amit Isten ad neked - 'A fiaid és a lányaid prófétálni fognak.' És a szemed megnyílik látások látására és álmok álmodására. Lesz szemed arra, hogy meglásd, amit Isten lát?"

"De nem ugyanezek a dolgok vannak ott a Keresztyén Városban is? Én azt mondtam, hogy az ilyen fajta dolgok a Jövő Apostoli Egyházában történnek minden vasárnap éjszaka."

"A különbség testvérem az, hogy itt nem pusztán belekóstolsz az imádatba vagy átítatodsz az imádatból. Itt a sivatagban megszűnsz Isten imádatában olyannyira, hogy minden imádatod és hálaadásod Őhöz száll. Mindent, amit teszel, Őérte teszel."

"De ez nem egy veszélyes fanatizmus?"

"A fanatikus imádat; alapelvek, elképzelések, emberi kiválóságok, vagy éppen démonok, de sohasem Isten. Isten elemésztő imádata a kapuhoz vezető út, nem a fanatizmushoz, hanem egy olyanfajta szabadsághoz, amit sohasem ismertél meg. Amikor elveszel Isten imádatában, akkor már nem imádsz olyan dolgokat, mint pénz, romantikus dolgok vagy siker. Megtalálsz az egyetlen igaz imádat tárgyát, és amikor Őt imádod, megtapasztalod a beteljesülést."

Ezekkel a szavakkal a társa eltávozik. Az utazó ismét egyedül marad a kék homoktengerben, elveszve Isten imádatában.

Az Ima Pusztája

A homoktenger most hirtelen véget ér egy égetően forró hegyléc lábánál. Ott nincs növényzet, csak száraz köves talaj, kemény, forró szikla. A homok sziklaalapzatán szanaszét heverő csontok néma bizonyítékai ennek a magányos helynek a veszélyességére. Az utazó menetközben a kereszt alakú csillagra szegezi tekintetét és mondogatja magának:

"Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt."

Az utazó a távolban hangokat hallva követi a hegy lábánál lévő – abba az irányba vezető ösvényt. Az ösvény hirtelen befordul a hegy hasadékába. A hasadékba bemenne hallja,

amint egy hang olyan erősen visszhangzik és zengedez, hogy szóval ki sem lehet fejezni. Mélyen behatolva a szikla hasadékába és elhagyva azt, az utazó egy óriási kovácsoltvas boltívhez jut, ami alatt egy ember nevével jelzett gyülekezet van.

"Ez a helyes út, higgy nekem" - bizonygatja egy emberi lény, de a szavai most megváltoznak. "A szoros kapu bal felől annyira berozsdásodott, hogy nehezen nyitható. Ki az az ép eszű ember, aki ezen a meredek ösvényen akar járni, amikor ez a jól kikövezett, jól járható út szabad és használható? Gyere be ezen a kapun, és kinn leszel a pusztából, mielőtt a nap lemegy. Jó étel és tiszta ágy vár rád a túloldalon. Imatalálkozókat szerveznek óránkénti pihenőhelyekkel az út mellett."

Az utazó gondolkozás nélkül áthalad a kovácsoltvas boltív alatt és halad lefelé az úton. Mások is csatlakoznak hozzá. Az út, amin most jár sima és kellemes ellentétben a kék homoktengerrel, amin csak nagy nehezen tudott keresztülvergődni. Egy jelzés informálja arról, hol vannak az óránkénti pihenőhelyek, ahol imatalálkozó és egy könnyű ebéd várja. Az első ilyen pihenőhelynél egy kellemes háziasszonnyal beszélget: "Hosszú utat jártam be. Kérlek, mondd meg nekem: hová vezet ez az út?"

Mosolyog, és a következőt válaszolja: "Csodálatos szállásod lesz és tisztességesen gondoskodni fognak rólad. Amikor a nap lemegy, az utazásod véget ér."

"Az utazó egyre inkább zavarodottan megy tovább. Éppen akkor, amikor a sziklák és a fák között való festői utazás után sötétedni kezd, egy domb tetejéről lenézve egy városban találja magát.

"Isten hozott!" Kiáltja egy férfi ugyanolyan kovácsoltvas boltív alatt állva, amin korábban keresztülment.

"Köszönöm" – válaszolja az utazó. "De hol vagyok?"

"Miért kérded? Ez Keresztyén Város!"

Az utazó szó nélkül megfordult és futott vissza ugyanazon az úton, amelyen jött. A Keresztyén Városon kívül lelassítja lépteit, de nem áll meg mindaddig, míg el nem éri a másik boltívet, a hamis ösvény végét. Felkiált: "Egyetlen vágyam van csak, hogy megtaláljam a szoros kaput és bemenjek azon, hogy megtapasztaljam az igazi békességet. Hogyan lehettem ilyen vak? Természetesen a szoros kapu mindig is láthatatlan volt a gáztól és a kúszó növényektől. A naplemente egy felfelé kanyarodó keskeny ösvényen találja őt élénkvrös sziklák között. Zümmögés hallható a levegőben, mint a szél fújása a fák között, de sem szél, sem fák nincsenek ott. A zümmögés felerősödik és végül jól felismerhető, mint egy kórus. Az utazó most embereket lát meg elől az ösvényen. Csatlakozik az emberi menethez. Mind Isten Városa felé igyekeznek. Amikor mennek, mindenki egy láthatatlan személyhez beszél. Közülük néhányan kiabálnak. Néhányan gazdagnak látszanak. Néhányan emberek neveit említik jó dolgokat kérve számukra. Néhányan segítségért fordulnak a mögöttük vagy az előttük haladó szomszédjukhoz, de a fő kapcsolatuk a láthatatlan hallgatójuk. Az utazó titokzatos társa most visszatér, és azt mondja neki. "Tudod, itt az Ima Pusztájában látható a legnagyobb

különbség a Keresztyén Városhoz viszonyítva. Ők imatalálkozókat szerveznek, valamint az emberek akkor imádkoznak, amikor aludni mennek. Amikor az élet nehézzé válik, az imáik felerősödnek, míg a kritikus időszak el nem múlik. Az Ima Pusztájában azonban az ima egy életmóddá válik – a létezés forrásává. Elérkezett SZÁMODRA az idő, hogy elveszél az imaéletben. Elmélkedjél ezeken az igeszakaszokon a Lukács evangéliumban" – és a nő a kezébe ad egy papírlapot, amire ez van írva:

„Lőn pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozik az ég, és leszáll ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban, mint egy galamb, és szózat lőn a mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!” (Lukács 3:21-22)

„A hír azonban annál inkább terjedt ő felőle; és nagy sokaság gyűlt egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. Ő azonban félrevonult a pusztákba, és imádkozott.” (Lukács 5:15-16)

„És lőn azokban a napokban, kimegy a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölti el. És mikor megvirrad, előszólítja az ő tanítványait és kiválaszt azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevez...” (Lukács 6:12-13)

„És lőn e beszédek után mintegy nyolc nap múlva, hogy maga mellé veszi Pétert, Jánost és Jakabot, és felmegy a hegyre imádkozni. És imádkozása közben az ő orcájának ábrázata elváltozik, és az ő ruhája fehér és fénylő lőn.” (Lukács 9:28-29)

„És lőn, mikor ő imádkozik egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképpen János is tanította az ő tanítványait.” (Lukács 11:1)

„És kimenvén, méne az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék pedig őt az ő tanítványai is. És mikor ott a helyen vala, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. És ő eltávozik tőlük mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozik,” (Lukács 22:39-41)

„Mikor pedig elmennek a helyre, mely Koponya hegyének mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobb kéz felől, a másikat balkéz felől. Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekszenek. ...” (Lukács 23:33-34).

"Az imaélet olyan, amiben egyedül veszünk részt, de az mégis olyan közösségbe visz minket Istennel és emberrel, mint semmi más": "a társa azt mondja neki, amikor befejezte a beszédet. "Az ima megnyitja az ajtót Istenhez, az Atyához kenyeret kérve, hogy oda tudd azt adni a szükségben lévő testvérednek. Amikor letérdelsz és térdeden maradsz, az ajtó mindig megnyílik. Mindig. Az Istennel való közösségből valami olyan dolog származik, amit megoszthatsz másokkal. És amikor megosztod azt, amit Istentől kaptál, közösséged lesz velük. Mindenki részese lesz ennek a közösségnek még akkor is, ha félnk vagy gyámoltalan. Az imaélet megszabadít a más emberek véleményének és saját magunk baklövéseinek félelmétől."

"De ezeknek a kísérteties hegyeknek az elviselése, ezek a sziklák, ezek a folyamatos veszélyek tanítanak meg imádkozni?" – kérdezi az utazó.

"Igen, a múltban az esetenkénti veszélyhelyzeteidben kiáltottál Istenhez. Itt megtanulod, hogy úgy lásd az életedet, mint folyamatos krízishelyzetet, ami arra készítt téged, hogy segítségül hívjad Istent nappal és éjjel. "Isten nem védi meg a választottait, akik hozzá kiáltanak nappal és éjjel?" Ahhoz, hogy világosabb legyen a látásunk arról, hogy mi történik a világban – milyen közel vagyunk a káoszhoz, amiben a legtöbb nemzet van – egyetlen mód, hogy jobban megismerjük az életedet, ha közel jövünk Istenhez, az Atyához imában: hozzá kiáltunk nappal és éjjel. Szüntelenül imádkozunk, mert a földi életben folyamatos krízishelyzet van."

"De miért kell, hogy minden olyan nehéz legyen? Úgy tűnik számomra, hogy ezeknek a hegyeknek a megmászása a legnehezebb része az utazásnak."

"Mert az ima a legfontosabb munkánk: elgondolkozni dolgokon, összpontosítani, cselekvő akarat és a legerősebb nekifeszülés az imának Isten nevének megszenteléséért, Isten királyságának eljöveteleért, imádkozni munkásokért az aratáshoz vagy imádkozni bizonyos emberekért és az ő szükségükért. Neked csupán el kell kezdeni nekifeszülni valami óriási dolognak, ami - ha kitartasz - az imáidra kapott válaszként megvalósul."

"Éppen ez az! Kitartani, amikor olyan fáradt vagyok."

"Ez azért van, mert az imáid elkötelezetté válnak az Igazi Harcban. Az Ima az az alap, ahol a gonoszt jóval győzzük le. Ezek között a hegyek között meg fogod tanulni, hogy imádkozz az ellenségeidért. A gonosznak jóval való meggyőzése azzal a kéréssel kezdődik, hogy jó dolog történjen azokkal, akik gonoszságot követtek el ellenünk."

A keskeny ösvény egy kilátóhoz vezet, ahol az utazó és a társa megosztja egymással az ételt. Azután a kilátó szélére mennek, ahol a nő a hegyek között lefelé kanyargó ösvényre mutat, ami méretét tekintve összeszűkül, míg valahol a horizont közelében úgy tűnik véget ér.

"Látod, ott kezdődik az Aratás" – mondja az utazó társa, rámutatva az előttük lévő látványra: "Emlékezz azokra a szavakra, amiket Jézus mondott:

"Ti nem azt mondjátok-e, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szeméiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok. "

Az utazó a távolba tekint, miközben a társa tovább magyaráz neki: "Emlékszel ott a Keresztyén Városban van egy kényelmes, széles út -, amit Misszionárius körútnak hívnak – egy sor kényelmes, gondozott épülettel, szökőkúttal, pázsittal és pompás bokrokkal díszítve. Azok az épületek adnak otthont minden - a keresztyén világban

ismert - misszionárius vállalkozás számára. Vannak központok a hívő szakirodalom terjesztésére, szerkesztői hivatalok szépen kidolgozott misszionárius folyóiratok számára, és a kisebb intézmények, amelyek gondoskodnak az imalevél szolgálatról a kevésbé ismert munkásokért. Vannak ott stúdiók, amik a világ minden részére TV közvetítéseket sugároznak, és Video kazettákat készítenek misszionáriusok kérésére. Vannak intézmények, amelyek továbbképző tanfolyamokat és számítógépes útvonalterv szolgáltatást kínálnak szabadságon lévő misszionáriusok részére, akiknek szükségük van a pénzügyi támogatásuk növelésére. Vannak toborzó központok, üdülők megfáradt misszionáriusok számára, sőt még egy induló kazettakészítő vállalkozás is. Az utóbbi időben azonban a Misszionárius körút pánikba esett valami zavaró új dolog miatt. Az a hír terjedt el, hogy sok misszionárius elkötelezte magát a misszionárius szabályzat megbocsáthatatlan megszegésére. Ahelyett, hogy elfoglalták volna az ismert világ számukra jóváhagyott missziós területét, a misszionáriusok elindultak az Isten Városa felé vezető sivatagba.

"De miféle missziós terület ez a sivatag?" – kérdezi az utazó. "A magadén kívül kinek a lelkét fogod megmenteni a Bűnbocsánat Pusztájában? Amikor bekerülsz az Imádat Pusztájába, ott már mindenki telve van Isten imádatával. Az Ima Pusztájában csodálatos közösség van más utazókkal és megtanulnak közbenjárni másokért. De ott egyáltalán nincsenek elveszett lelkek..."

Az Aratás

Álmomban az utazó az Ima Pusztájának szélére ért, ahol először vett világos látást az élete célját illetően. A messzi távolban, ragyogóan fehér, szent fénnel ott van Isten Városa. Érzései erőt vettek rajta, meggyorsítja lépteit. Hirtelen füst és testek szétterjedő szörnyű szaga csapja meg. Holttestek vannak mindenhol. Az ottmaradt élő alakok segítségért nyöszörögnek. Egy asszony fájdalomtól összegörnyedve kérleli az utazót: "Kérlek, tégy valamit értem. Képtelen vagyok elviselni ezt a kint tovább!" "Nincs erőm" - mondja neki az utazó. "Mit gondolsz, mit tehetek érted?" "Egy kis víz minden, amire szükségem van. Könnyörgöm, hozz nekem egy kis vizet!" "Hol fogok vizet találni a sivatagban?" "Mennyi ideig gondolod, hogy TE ki FOGSZ tartani" – válaszolja a nő "anélkül, hogy vizet találnál? Kérlek, keress és hozz nekem egy keveset."

Amikor az utazó zavarodottságában a sivatagot fürkészte, a titokzatos társa visszatér és egy üres palackok ezrével körülvett hasadékhoz vezeti őt

"Igyál egy keveset" - javasolja a nő "és azután tölts tele egy palackot az asszony számára. Miután az utazó megitta a vizet, azonnal megerősödött és hozott az asszonynak egy kevés vizet. Amint az asszony befejezte az ivást az egészsége helyreállt. Hirtelen megragadta a palackot, és elfutott a hasadékhoz és elkezdett segíteni a szomszédjainak. Voltak ott emberek mély sebekkel, gyerekek a hátukon feküdve ájultan, gyorsan kapkodva a levegőt, és öregemberek koszos kötésekkkel a meggyötört arcukon. Néhány ember a fájdalomtól kiabált és mások csendesen sírtak magukban. Néhányan feléledtek egyetlen palack víztől. Másoknak sokkal többre volt szüksége. Más utazókat is láttam, akik szintén erre a munkára szánták oda magukat. Amikor a betegek meggyógyultak, ők

is részt vettek mások helyreállításában. Amikor ellátták őket vízzel a sziklahasadékból, az utazó a János evangéliumból a következő igeszakaszt osztotta meg a többiekkel:

"Aközben pedig kéri őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél! Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok. Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-e néki valaki enni? Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem."

"Hiszem, hogy megtanuljuk, mit jelent ez" - tette hozzá az utazó. Ő sok időt töltött azon a helyen az ébredés munkájában serénykedve. Egyik este, amikor a hasadéknál pihent, a társa visszatért és leült mellé.

"Jól gondolom, hogy nem fogunk tudni bemenni Isten Városába, amíg nem végeztünk itt?" – kérdezi a nőt az utazó.

"Ez igaz" – válaszolja a nő.

"De fognak várni ránk?"

"Ne aggódj. Csak tarts ki életre keltve ezeket az embereket, amíg mind talpra nem állnak. Akkor Isten Városának kapui meg fognak nyílni és a lakók ki fognak jönni és bekísérnek téged.

Tartsd ezt az elmédben:

„... még négy hónap és eljön az aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. Én annak az aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok."

"Ezek a szükségek azonban olyan nagyok, hogy kezdem azt érezni, hogy meghaladják az erőmet. Saját szememmel látva az elvégzett helyreállítás örömét, bizonyos mértékben ellensúlyozza a kétségbeesés ilyen végtelen áradatát. Van ennek vége egyáltalán?"

"Testvér" – válaszolja a társa "éppen úgy, ahogyan el kell veszítened magad Isten Bűnbocsánatában, Imádatában és az Imában, neked el kell veszítened magad az Aratásban is. Az egy dolog megizzadni az aratásban. Teljesen más azonban elveszni abban."

"De lesz elég erőm, hogy kitartsak a munkában ilyen óriási szükségek mellett?"

"Nem ez az, amit Jézus is tett?"

„És lőn, amikor ő letelepedik a házban, ímé sok vámszedő és bűnös jött oda és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz. És látva ezt a farizeusok, mondának az ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt? Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az:

Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre."

"Mindamellett ez elkedvetlenít engem"

"Jézus sírt a vallásos Jeruzsálem felett a szívük keménysége miatt. Emberileg nézve nyilvánvaló volt, hogy a legnagyobb bátorítást ezektől a megtért bűnösöktől kapta. Ezért sosem fáradt el. Határozottan kivonhatod magad ebből az aratásból az abba való belemerülés veszélye nélkül, biztosítva, hogy megőrzöd a látásodat a Városról és biztosítva, hogy teljes szívvel végzed itt a munkádat. Az Úr Szelleme életben fog téged tartani, ha figyelmesen meghallgatod ezeket az embereket, mint ahogyan Jézus hallgatott az asszonyra a kútnál, a leprásokra, a sántára, a vakra, a démon által megszállt fiú apjára. Nem kell sietned. Szánj időt a hallgatásra és tegyél fel megfelelő kérdéseket. Keresd meg, a valóban szükségben lévő embereket, és fedezd fel a valódi szükségüket. Neked is beszélni kell nekik Jézusról, amikor ide-oda járkálsz a palackoddal. A palackban lévő víz és a tőled származó üzenet azonosak. Ezek a kiszáradt emberek Jézusra szomjasak, nem elméletekre Jézusról, hanem Jézusra Magára. Jézus üzenete egy üdítő ital, ami visszahozza őket az életbe. Emlékezz a versre: *'Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.'* Ne légy elégedett mindaddig, míg Isten kegyelme talpukra nem állította őket MIND."

"Rendben. Gondolj a következő üzenetre a Jelenések könyvében:

"És én János látom a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől száll alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szót, amely ezt mondja az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak."

"Amikor először megtapasztalod az aratás munkáját és rájössz, hogy valójában képes vagy talpra állítani ezeket a tönkrement emberi életeteket élő vizet adva nekik az Isteni hasadékból, Jézusból, óriási öröme lesz benne. A pusztai megtapasztalások Isten megbocsátásáról, imádatáról és az ima olyan dolgok, amelyek erőt adnak a Jézus nevében való gyógyításhoz."

"Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek."

A megpróbáltatásokat el kell viselni."

A Látás

Amikor ismét az utazót látom álomban, éppen panaszkodni kezd: "Meddig kell még menni? Azt gondoltam, hogy eddigre a munka befejeződik és mehetünk tovább."

Bocsánat, de fáradt vagyok. Elmegyek a nagy sziklatömb mögé az árnyékba, hogy pihenjek néhány napot."

Később egy másik utas halad el a szikla mellett és ott találja őt majdnem holtan. A forráshoz futva megtölt két palackot, visszatér és leönti a különleges vizet a torkán.

"Igyál, testvér, igyál!"

"Köszönöm! Ó, hála neked! Majdnem elvesztem" – mondja az utazó kortyolgatás közben. "Hogyan jutottam ide? Mit rontottam el?"

Titkos társa ismét mellészegődik. "Testvér" – mondja a nő: "azért veszítetted el az erődet, mert elveszítetted a látásodat. Még mindig Isten Városa a végcélod. Az a te otthonod, a mi Istenünk lakóhelye. Miközben munkálkods, bizonyosodj meg, hogy szánsz időt naponta és óránként, hogy megállj és Isten Városát szemléled. Ha munka közben elfelejtkezel róla, hogy felnézz és lásd Isten Városát, elfelejtesz megállni és hallani annak zenéjét, elhanyagolod belélegezni annak feléd áradó atmoszféráját, vagy hogy igyál abból a forrásból, lent a hegyszorosnál, akkor ki fogsz merülni. Emlékezned kell, hogy az éltető erő a Városból származik."

"Az utazó most friss erővel folytatja munkáját az aratásban. Alkonyatra azonban erőt vesz rajta a kimerültség. Odamegy a forráshoz. Közel érve ahhoz, egy asszonyt vesz észre, aki meglehetősen idősnek tűnt, mégsem látszott rajta semmi fáradtság.

"Mi a titkod?" – kérdezi az utazó. "Olyan életerősnek és fiatalosnak nézel ki, én pedig nem tudom megtartani az erőmet."

"Dániel tanácsát követem" – mondja neki az asszony. "Dánielnek sok munkája volt, de a napi munka mellett mégis mindig visszatért a felső szobájába, ahol az ablakok nyugat felé nyitva voltak. Onnan Jeruzsálem felé nézett sok száz mérföld távolságra, imádkozott és hálát adott Istennek. Még amikor az oroszlánok vermébe került, Dánielt az sem zavarta meg és nem hanyagolta el az imát. Dánielt életben tartotta a látása, mert Isten Városát helyezte a középpontba. Ezt teszem én is. Több problémát kell megharcolni itt az Aratásban, többször érzek lenyomásokat, ezért a tekintetemet folyamatosan Isten Városára szegezem. Megbizonyosodom róla, hogy kitartó legyek a feltekintésben. Akárhányszor kenyeret eszem és bort iszom, mindig előretekintéssel teszem ezt, megemlékezve Róla. Ez a Város eledele – tudod. Szemem előtt ÉS a szívemben tartom ezt."

Amikor az utazó otthagyja az idős asszonyt, látszik, hogy tudatosan megkísérli maga előtt tartani a látását. Mély hangon énekelte a Jelenések könyve szavait:

"És én János látom a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől száll alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak."

Amikor utoljára látom az utazót, a titokzatos társa visszatér hozzá egy utolsó figyelmeztetésre: "TARTSD tekintetedet azon a Városon és emlékezz rá, hogy ki vár ott rád. Ő készített egy helyet számodra és hamarosan eljön érted. Miközben a Városra tekintesz, Ő megújítja az erődöt olyannyira, hogy szárnyakat fogsz kapni, mint az angyalok, futni fogsz és nem lankadsz el, járni fogsz és nem fáradsz el."

Két Ébredés

Ezen a ponton az utazó utazásának helyszínéről elragadtattam egy magas szikla tetejére. Egy kőtáblát találtam ott, amire ezek a szavak voltak ráírva a Jelenések könyve 19-ből:

"És látom, hogy az ég megnyílt, és ímé egy fehér ló, és aki azon ül, hivatik Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítél és hadakozik. És az ő szemei olyanok, mint a tűzláng; és az ő fején sok korona; az ő neve fel van írva, amit senki nem tud, csak ő maga. És vérrel hintett ruhába van öltöztetve és a neve Isten igéjének neveztetik. És mennyei seregek követik őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve. És az ő szájából éles kard jó ki, hogy azzal verje a pogányokat; és ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel; és ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját. És az ő ruháján és tomporán oda van írva az ő neve: Királyoknak Királya, és Uraknak Ura."

A tábláról feltekintve, két ébredés egyidejű megvalósulását láttam magam alatt.

A Keresztyén Város tapasztalta meg az egyik ébredést, ami egy tömeges és gyors növekedésben nyilvánult meg. Nagyon rövid időn belül a tízszeresére növekedett a lakosok száma. Építkezések folytak mindenhol. Új házak épültek a körülöttük lévő dombokon. De a letragikusabb oldala ennek a növekedésnek a Keresztyén Városban fényűző, új gyülekezeti épületek megjelenése volt a táj fölé tornyosulva. Felépült egy székesegyház, aminek templomtornya hetven emelet magas, otthont adva a világ legnagyobb hatótávolságú adóállomásának. Egy másik gyülekezet óriási üveg palotát épített forgószínpaddal, mindenhol hangtechnikával felszerelve. A legszokatlanabbnak egy függőleges kereszt tűnt, amiben tizenöt lift vitte fel az embereket a déli szárnyon lévő gyülekezeti terembe, az északi szárnyon pedig egy keresztyén étterem kapott helyet. Voltak ott keresztyén oktatási intézmények minden korcsoport számára óvodai előkészítőtől egyetemi képzésig. Ez a csoport szponzorálta a festői - svájci nyaralóház stílusban megépített, óriási konferencia csarnokkal rendelkező - pihenő központot. A Keresztyén Városban az volt az emberek érzése, hogy ez a növekedés a világ utolsó napjainak jele. A vég idejéről szóló könyvek a keresztyén „best seller” lista élén álltak, a második helyen pedig a keresztyéneknek szóló szex kézikönyv. Ríporterek jönnek a világ minden részéből, hogy tudósítsanak az ottani állapotokról. A Keresztyén Város lakossága azt bizonygatja, hogy ők Isten Városába ragadtatnának el a kitörő káosz elől, amikor eljön a Vég.

A Keresztyén Várostól messzi távolban lévő sivatagban ezzel egyidejűleg, egy teljesen más ébredés zajlott, ahol a sikeres felekezeteknél jellemző külsőségekből semmi sem volt látható. Haldokló férfiak és asszonyok álltak talpra, ahogyan Ezékiel látta azt a száraz csontok völgyében. Megszabadultak a betegségeikből, bűneikből és szellemi

börtöneikből, kizárólag az életet adó víz ivása által és megosztották azt másokkal is, gyógyulást hozva számukra. Miként egy szétterjedő tűz vagy egy hullámverés, a betegek lábaikra álltak. Az ott lévő munkások, akik éveket töltöttek el kevés eredményt látva, most azt tapasztalták, hogy egyetlen csepp víz elegendő a haldokló ember kiszáradt nyelvére, hogy életre keltse azt. És ez a folyamat minden nap erősödött. Végül láttam az utolsó hason fekvő testet is életre kelni. Ami korábban bárki számára egy vesztes harcmezőnek látszott, az egy óriási sereg táborává változott át.

Hirtelen földrengés rázta meg a földet a lábam alatt. Az égbolt elsötétült és a háború zaja keletre tolódott. Ekkor azt láttam, hogy a Keresztyén Városba betörték és lerombolták azt. A fényűző katedrálisok, a világ legnagyobb keresztje, pihenő központok és konferencia csarnokok szilánkokra zúzva a földdel lettek egyenlőek a fűlsiketítő robbanástól. Az utcák tele voltak azoknak a lakosoknak a holttesteivel, akik azt gondolták, hogy megússzák ezt a „holocaust”-ot. A pusztító seregek azt követően elindultak a sivatag - a másik ébredés helyszíne - felé. A láthatóan elpusztíthatatlan horda pillanatok alatt elárasztotta a Bünbocsánat Pusztáját, az Imádat Pusztáját és az Ima Pusztáját. Amikor Isten Városa láthatóvá vált, mint egy sebesült vadállat üvöltése töltötte be a levegőt. A horda előrenyomult a célja felé, ami láthatóan Isten Városának megtámadása volt. Azonban a Város falához közel érve az újjáéledtek serege várta őket nyugodtan és felkészülve. Amikor az ellenség lőtávolon belülre jött, a Város kapui hirtelen kinyíltak. Egy nagy fényességgel ragyogó Király vezetésével a Világosság serege vonult ki az ellenséges horda ellen, akiknek meg kellett védeniük szemüket az erős fénytől. Az újjáéledtek egyesültek a Világosság seregével és összeütköztek az ellenséggel. Három és fél nap múlva a háború befejeződött. Az ellenség le volt győzve és a győztesek, akik ki voltak választva a világ teremtése előtt, bevonultak Isten Városába. Ismét elragadtattam, hogy olvassak el egy másik nagy táblát, amibe a következő szavak voltak bevésve a Jelenések könyvéből:

"És látok egy angyalt állani a napban, és kiált nagy szóval, mondván minden madaraknak, amelyek repdesnek az égnek közepette: Jöjjetek el, és gyűljetek egybe a nagy Istennek vacsorájára; Hogy egyétek a királyok húsát, és vezérek húsát és hatalmasok húsát, és lovaknak és rajtok ülőknek húsát, és mindenkinek húsát, szabadokét és szolgákét, és kicsinyekét és nagyokét. És látom, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik egybegyűltek, hogy hadakozzanak az ellen, aki a lovon ül és az ő serege ellen. És megfogatik a fenevad, és ő vele együtt a hamis próféta, aki a csodákat tette ő előtte, amelyekkel elhitette azokat, akik a fenevad bélyegét felvették, és akik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkövel égő tüzes tóba vettetének: A többiek pedig megöletének a lovon ülőnek kardjával, amely az ő szájából jő ki; és a madarak mind megelégedének azoknak húsával. És látok egy angyalt leszállani a mennyből, akinél a mélységnek kulcsa, és egy nagy lánc a kezében. És megfogja a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötözi azt ezer esztendőre, És veti őt a mélységbe, és bezárja azt és bepecsételi ő felette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre. És látok királyiszékeket, és leülnek azokra, és adaték nékik ítélettétel; és látom azoknak lelkeit, akiknek fejüket vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten beszédéért, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak bélyegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig."

Amikor befejeztem az olvasást, az álom amilyen hirtelen jött, most olyan hirtelen véget ért. A következő érzésekkel maradtam magamra: mély félelemmel, a saját életemben lévő új, rejtett ismerettel és egy megújult vágygal, hogy igyekezzek megismerni Istent szellemben és igazságban. Sosem volt világosabb számomra, hogy két ébredés zajlik a földön. Az egyik Isten Szellemének ébredése, ahol a Bárány vére által a haldokló emberek szabaddá válnak a bűneiktől és életre kelnek, ami Isten Fiának az élete, egy olyan élet, ami Isten természetét hordozza, és Isten kegyelmének megnyilvánulása. A másik ébredés a 'testies hívők ébredése', ami nagyon vonzó és ezért sok követője van, és nagy erővel rendelkezik ebben a világban, mert minden kényelmet felkínál a hívőknek, megengedve nekik, hogy megtartsák egójukat, elhitetve őket, hogy minden rendben van. Mindenkinek el kell dönteni, hogy melyik ébredésben fog részt venni. Oda fogom szentelni az életemet a magát reklámozó Keresztyén Város valamelyik vállalkozására? Vagy elveszítem az életem a kegyelem Istene akaratának keresésében? Arra fogok koncentrálni, hogy valami olyat építsek fel, amire a Keresztyén Város állampolgárai felfigyelnek? Vagy azzal fogom eltölteni az életemet, hogy a szegényeket, meggyötörteket, nyomorékokat és vakokat a Mester asztalához vezetem?

Fordította: Abonyi Sándor

2013-05-22